

[Lis Møller.]

klar over sygdommens risiko og også klar over den fase, den er i. Hvis vi skal trække det grelt op, burde jo 10 års reglen medføre, at alle ansvarsbevidste diabetikere lod sig sterilisere.

Det, jeg beder om, og som ministeren faktisk nu har givet mig tilsagn om, hvad jeg er glad for, er, at det er familiens samlede status, der afgør, om den kan godkendes som adoptant, og ikke spørgsmålet om sukkersyge eller ej.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg forstår på det brev, som fru Lis Møller citerede, at det netop var den sag, som jeg sagde at jeg ikke ønskede at diskutere. Der var særlige forhold, og netop på grund af sagernes særlige stilling tillod man adoption på trods af, at der var tale om sukkersyge. Men som jeg sagde, forstår jeg helt ud de følelser, der gør sig gældende hos de mennesker, der ulykkeligtvis er ramt af denne sygdom. Jeg vil fortsat drøfte spørgsmålet med sundhedsstyrelsen, men jeg kan ikke love noget. Når det siges, at man skal tage hensyn til familiens samlede situation, må jeg svare, at det gælder dog også barnets tarv og barnets situation i en given adoptionssag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Hanne Budtz** til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre ved de provokerende pornoudstillinger?“

Skriftlig begrundelse.

Efter vedtagelsen af loven om straffrihed for billedporno, hvilken lov jeg fortsat mener er rigtig, har udviklingen på dette område antaget en karakter, som efter min opfattelse er i strid med forudsætningerne for folketingets vedtagelse af loven.

Hanne Budtz: I 1969 blev straffeloven ændret, således at straf for billedporno bortfaldt. Loven blev vedtaget med et overvældende flertal her i det høje ting. Det var en rigtig og en god lov, en lov, som jeg selv var med til at vedtage, og som jeg ikke ønsker ændret.

Under forhandlingerne her i tinget gav hver enkelt ordfører udtryk for, hvor vigtigt det var, at loven blev praktiseret på en sådan

måde, at de medborgere, der ville være fri for at se på porno, ikke fik den påduttet. Efter nogle svar fra justitsministeriets side, om dette ville være muligt, siger udvalget i sin betænkning af 20. maj 1969 følgende:

„Udvalget har lagt megen vægt på, at der inden det foreliggende lovforslags ikrafttræden er sikkerhed for, at de fornødne bestemmelser i politivedtægterne til bekæmpelse af anstødelige vinduesstillinger m. v. er trådt i kraft over hele landet. Den af justitsministeren bebudede indsats til bekæmpelse af udstilling af anstødelige billeder anser udvalget for et meget vigtigt led i den reform af straffeloven, som det foreliggende lovforslag tilsigter, ud fra det synspunkt, at til en liberalisering af muligheden for handel med pornografiske billeder svarer en sikring af, at personer, der ikke ønsker at blive udsat for synet af sådanne billeder, fritages herfor.“

Nu oplever vi alle, hvordan der kommer flere og flere forretninger med udstillinger, der til at begynde med måske ser ganske diskrete ud. Men så accelererer det hurtigt, formentlig fordi der ikke bliver grebet ind over for det. Vi ved alle, hvor meget ubehag det vækker hos mange mennesker, som netop skulle være beskyttet derimod. Jeg synes også, det er vigtigt at erindre, at daværende justitsminister Knud Thestrup kort tid efter lovens vedtagelse, nemlig allerede den 16. juni 1969, udsendte en cirkulæreskrivelse til anklagemyndighed og politi, hvoraf det fremgår, at der skal føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forbuddet i politivedtægterne mod udstillinger, opsætning af plakater osv. Jeg er glad for, at der netop står i dette cirkulære, at med udtrykket „anstødelig“ er tilsigtet en vis udvidelse af det straffbare område.

Derfor er det, jeg nu stiller det spørgsmål til ministeren, hvorfor det ikke har været muligt at overholde disse forudsætninger.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): For ca. et år siden stillede hr. Poul Schlüter et ganske tilsvarende spørgsmål til den daværende justitsminister. I sit svar redegjorde ministeren for politiets indsats, specielt i København, over for forretninger, som overtræder politivedtægtens forbud mod udstillinger, der er af anstødelig karakter. Det